

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcov: **1) RNDr. M. L., 2) A. L., 3) K. L., všetci zastúpení JUDr. Š. G., CSc., advokátom**, proti žalovanému: **Ministerstvo pôdohospodárstva Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1460/2008-430 zo dňa 25. marca 2008, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 3S/93/2008-32 zo dňa 12. januára 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 3S/93/2008-32 zo dňa 12. januára 2010 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobný návrh žalobcov, ktorým sa domáhali zrušenia rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Krajského pozemkového úradu v Bratislave č. 101/279/07-08 zo dňa 18. januára 2008, ktorým prvostupňový správny orgán v danom prípade nepovolil návrh na obnovu konania z dôvodu, že žalobcovia dostatočne nepreukázali skutočnosti, ktoré by mohli byť dôvodom na povolenie obnovy konania v pôvodnej reštitučnej veci, a to podľa § 62 ods. 1 písm. e) zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní. Krajský súd takto rozhodol, keď dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie Krajského pozemkového úradu v Bratislave boli vydané v súlade s ustanoveniami správneho poriadku a preto bolo potrebné žalobu žalobcov podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietnuť. Krajský súd poukázal na to, že žalobcovia, ktorí podávali návrh na obnovu konania nedoložili spolu s návrhom dôkazový materiál, na ktorý sa vo svojom návrhu odvolávali a neurobili tak ani v lehote, ktorá bola účastníkom konania predĺžená správnym orgánom, a až po rozhodnutí Krajského pozemkového úradu v Bratislave doložili vyjadrenie od B. V. S. zo dňa 05.02.2008, z ktorého vyplýva, že zosnulá M. L. súhlasila s peňažnou náhradou, ktorá mala byť zložená do súdneho depozitu na vykonanie rozvrhového konania. Z ďalšieho vyjadrenia B. V. S. zo dňa 15.04.2008, ktoré bolo spolu so žalobou doručené krajskému súdu vyplýva, že v archíve tejto spoločnosti sa nenachádza doklad o tom, či bola M. L. rod. P., vyplatená peňažná náhrada za vyvlastnené pozemky. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu taktiež vyplýva, že tieto vyjadrenia BVS nie sú takými skutočnosťami, ktoré by boli dôvodom na vydanie pozemkov v reštitučnom konaní a že tieto oznámené skutočnosti len preukazujú, že mala byť zložená peňažná náhrada do súdneho depozitu na vykonanie rozvrhového konania a preukazujú tiež skutočnosť, že BVS nemá vedomosť o tom, či peňažná náhrada za vyvlastnené pozemky bola M. L. vyplatená. Taktiež podľa krajského súdu rozhodnutie žalovaného bolo vydané v súlade so zákonom, nakoľko žalobcovia nespĺnili podmienky na obnovu konania uvedené v ustanovení § 63 ods. 2 správneho poriadku.

Proti rozsudku krajského súdu podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobcovia a žiadali, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v odvolacom

konaní tak, že zmení rozsudok krajského súdu a žalobe vyhovie. Poukázali na to, že v návrhu na obnovu konania sa domnievajú, že dostatočne preukázali, že správny orgán v konaní vo veci reštitúcie v zmysle zákona č. 503/2003 Z.z. v rozhodovacom procese nekonal súladne so zákonom a poukázali na to, že v minulosti ponúknutú ale nie vyplatenú cenu pár halierov za predmetné nehnuteľnosti považovali ich rodičia za dehonestujúce a na tieto okolnosti si ako právni nástupcovia po svojich rodičoch dobre pamätajú od svojich rodičov. Z tohto dôvodu sa preto snažili, aby tvrdenia povinnej osoby, teda B. V. S. boli preverené najmä z hľadiska ich pravdivosti. Na základe neprávď a klamstiev, stanovísk povinnej osoby rozhodol správny orgán prvého a druhého stupňa v neprospech žalobcov ešte v konaní podľa zákona č. 229/1991 Zb. o pôde. Poukázali na to, že medzičasom pôvodná vlastníčka – matka žalobcov zomrela a keď sa znovu umožnilo uplatnenie reštitúcie vydaním zákona č. 503/2003 Z.z., rozhodli sa žalobcovia, že si uplatnia svoje právo na reštitúciu ako právni nástupcovia po svojich rodičoch, avšak ich žiadosť bola zamietnutá z dôvodu, že sa vo veci už rozhodlo, aj keď zamietavo, podľa zákona č. 229/1991 Zb. Nemali inú možnosť ako požiadať o obnovu konania. Podľa žalobcov vyšlo najavo, že povinná osoba nemá žiadne dôkazy o tom, že by bola bývala náhrada za vyvlastnené pozemky kedykoľvek v minulosti vyplatená v rámci vyvlastňovacieho konania. Poukázali na to, že na základe vážneho naliehania na povinnú osobu vydala BVS príslušné potvrdenia, z ktorých podľa žalobcov vyplýva záver, že existujú dôvody na obnovu konania, nakoľko vyvlastňovacia náhrada ich matke za vyvlastnené nehnuteľnosti nebola vyplatená.

Žalovaný správny orgán sa k odvolaniu žalobcov písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke www.nsud.sk.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s ohľadom na obsah podaného odvolania posudzoval, či krajský súd ako i žalovaný pri rozhodovaní vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci a či vzhľadom na námietky žalobcov ohľadne hodnotenia dôkazov bolo konanie vedené takým procesným postupom, ktorý zabezpečoval správny výsledok a či boli dôkazy vykonané spôsobom zodpovedajúcim pravidlám spravodlivého procesu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z administratívneho spisu predloženého žalovaným mal za preukázané, že žalobcovia si podali na Krajskom pozemkovom úrade v Bratislave návrh na obnovu konania, ktorým sa domáhali povolenia obnovy konania v reštitučnej veci, týkajúcej sa konania podľa zákona č. 503/2003 Z.z. ohľadom nehnuteľností v kat. úz. P. B., ktoré konanie bolo vedné na Obvodnom pozemkovom úrade v Bratislave, keď obvodný pozemkový úrad svojim rozhodnutím zo dňa 03.12.2004 reštitučné konanie zastavil a v odvolacom konaní krajský pozemkový úrad rozhodnutím zo dňa 02.02.2005 potvrdil rozhodnutie obvodného pozemkového úradu zo dňa 03.12.2004 ako vecne správne.

Žalobcovia mali za to, že povinná osoba, a to B. V. S., a s., nepreukázala jednoznačne, žeby v minulosti vyplatila vyvlastňovaciu náhradu ich matke M. L. ako pôvodnej vlastníčke a boli toho názoru, že v danom prípade je tu dôvod na obnovu konania podľa § 62 ods. 1 písm. e) správneho poriadku.

Podľa § 62 ods. 1 písm. e) správneho poriadku konanie pred správnym orgánom ukončené rozhodnutím, ktoré je právoplatné sa na návrh účastníka konania obnoví, ak rozhodnutie sa opiera o dôkazy, ktoré sa ukázali ako nepravdivé alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom.

V danom prípade sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožňuje s právnym názorom Krajského súdu v Bratislave, že v prípade reštitučnej veci žalobcov v zmysle zákona č. 503/2003 Z.z. neexistujú žiadne zákonné dôvody pre povolenie obnovy

konania v danej reštitučnej veci. V danom prípade totiž odvolací súd na rozdiel od krajského súdu naviac uvádza, že predmetné rozhodnutie krajského pozemkového úradu č. 64/2005/BAK/KPÚ zo dňa 02.02.2005 bolo i predmetom súdneho prieskumu, avšak krajský súd v konaní č.k. 2S/330/2006-9 uznesením zo dňa 04.10.2006 konanie vo veci zastavil, nakoľko žalobcovia návrh na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného podali oneskorene. Na základe podaného odvolania žalobcov Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1 SžoKS 103/2006 zo dňa 29.03.2007 potvrdil uznesenie krajského súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Bratislave č. 4262/2004/PÚ/Tk-1 zo dňa 03.12.2004 je správne a taktiež súladne so zákonom postupoval i Krajský pozemkový úrad v Bratislave rozhodnutím zo dňa 02.02.2005 pod č. 64/2005/BAK/KPÚ, keď rozhodnutie obvodného pozemkového úradu zo dňa 03.12.2004 potvrdil. Správne totiž argumentuje Obvodný pozemkový úrad v Bratislave v dôvodoch rozhodnutia zo dňa 03.12.2004, že ohľadne predmetných pozemkov bolo vo veci už vydané rozhodnutie, a to bývalým Okresným úradom v Bratislave II, odborom PPLH dňa 19.01.2000, ktoré bolo potvrdené i Krajským súdom v Bratislave, a to rozsudkom 24S/65/2000 zo dňa 25.05.2000, ktoré konanie bolo vedené podľa zákona č. 229/1991 Zb. o pôde v znení neskorších predpisov na základe uplatneného reštitučného nároku právnej predchodkyne žalobcov M. L..

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné taktiež zdôrazniť, na rozdiel od dôvodu krajského súdu, že keď neexistovali žiadne právne dôvody, aby si žalobcovia mohli uplatniť opätovne reštitučný nárok podľa zákona č. 503/2003 Z.z. (nakoľko predchádzajúce reštitučné konanie uplatnené právnou predchodkyňou žalobcov bolo právoplatne v zmysle zákona č. 229/1991 Zb. ukončené), tak nemôže existovať ani žiaden z dôvodov uvádzaných v § 62 ods. 1 správneho poriadku na obnovu konania v reštitučnej veci podľa zákona č. 503/2003 Z.z.

Totíž podľa ustanovenia § 1 vety prvej zákona č. 503/2003 Z.z. tento zákon upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu. Z poznámky bodu 1 pod čiarou k ustanoveniu § 1 má zákonodarca na mysli ako osobitný predpis zákon č. 229/1991 Zb. o pôde v znení neskorších predpisov. Taktiež Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné zdôrazniť,

že aj z dôvodovej správy k zákonu o pôde vyplýva, že zákon č. 503/2003 Z.z. je len pokračovaním zákona č. 229/1991 Zb. v znení neskorších predpisov a má slúžiť na uplatnenie si reštitučných nárokov pre tie fyzické osoby, ktoré si neuplatnili, resp. nestihli uplatniť svoje reštitučné nároky v zmysle zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z administratívneho spisu žalovaného mal nesporne za preukázané, že právna predchodkyňa žalobcov M. L. si dňa 09.11.1992 uplatnila reštitučný nárok na bývalom Pozemkovom úrade Bratislava – mesto, a to v zmysle zákona č. 229/1991 Zb. o pôde v znení neskorších predpisov. M. L. zomrela 31.03.1996 a jej právnymi nástupcami sa v zmysle osvedčenia o dedičstve č. D591/96-37.Dnot119/96, ktoré nadobudlo právoplatnosť 07.03.1997 stali žalobcovia 1 až 3, ktorí ako vyplýva z rozhodnutia Okresného úradu Bratislava II č. 916/92/PÚ367/97/OPPaLH/TK-2 zo dňa 19.01.2000 boli dokonca účastníkmi konania, keď uvedený Okresný úrad Bratislava II rozhodol v konaní podľa § 9 ods. 4 zákona o pôde rozhodnutím zo dňa 19.01.2000, keď im nepriznal vlastnícke právo k nehnuteľnostiam v kat. úz. P. B.. Uvedené rozhodnutie Okresného úradu Bratislava II zo dňa 19.01.2000 bolo v konaní podľa piatej časti hlavy tretej O.s.p. v preskúmvacom konaní i potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 24S/65/2000-12 zo dňa 25.05.2000. **Z dôvodov rozhodnutia Okresného úradu Bratislava II zo dňa 19.01.2000** vydaného v konaní podľa § 9 ods. 4 zákona o pôde vyplýva, že Okresný úrad Bratislava II **dospel po zhodnotení písomných dôkazov k záveru, že náhrada za vyvlastnené nehnuteľnosti bola M. L. vyplatená.** Taktiež Okresný úrad Bratislava II v dôvodoch uvedeného rozhodnutia konštatuje, že pokiaľ o tejto náhrade právni nástupcovia M. L. nevedia, tak to ešte neznamená, že náhrada ich matke vyplatená nebola. Taktiež so skutkovými a právnymi závermi uvedenými v rozhodnutí Okresného úradu Bratislava II zo dňa 19.02.2000 sa stotožnil i Krajský súd v Bratislava, ako to vyplýva z dôvodov jeho rozsudku č.k. 24S/65/2000-12 zo dňa 25.05.2000.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že dôvody obnovy konania, tak ako ich prezentujú žalobcovia, sú právne irelevantné, pretože **žalobcovia mohli takéto dôvody obnovy konania prezentovať** vzhľadom na uvedené skutočnosti, **avšak iba vo vzťahu k správne rozhodnutiu Okresnému**

úradu Bratislava II zo dňa 19.01.2000, vydanému v konaní podľa § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 b. o pôde v znení neskorších predpisov, v ktorom reštitučnom konaní boli ako účastníci konania neúspešní. Vzhľadom na uvedené skutočnosti podľa právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky akékoľvek dôvody na obnovu konania prezentované žalobcami sú právne irelevantné, pretože z hľadiska ustanovenia b§ 63 ods. 3 správneho poriadku, či už subjektívna alebo objektívna trojročná lehota dávno žalobcom márne uplynuli. Trojmesačná i trojročná lehota sú totiž neprekročiteľné a ich zmeškanie nemožno odpustiť.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd SR rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako súladný so zákonom v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil za použitia ustanovenia § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.

O trovách konania rozhodol odvolací súd v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia ustanovenia § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., keď žalobcovia úspech v odvolacom konaní nemali a žalovanému správne orgánu náhrada trov konania v zmysle zákona neprináleží.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 6. apríla 2011

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Nikoleta Adamovičová